

Na poparcie tych żądań skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W zarzucie pierwszym skarżąca utrzymuje, że przypisując spółkom Elf Aquitaine i Total naruszenie popełnione przez spółkę Arkema na podstawie samego domniemania związanego z posiadaniem niemal całego jej kapitału przez te spółki w momencie zaistnienia spornych faktów, Komisja popełniła błędy natury prawnej i faktycznej przy zastosowaniu reguł dotyczących możliwości przypisania spółce dominującej praktyk stosowanych przez spółkę zależną oraz naruszyła zasadę niedyskryminacji. Skarżąca twierdzi, że obaliła to domniemanie w trakcie dochodzenia. Ponadto podnosi ona, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia, który na niej ciąży na mocy art. 253 WE, jak również zasadę dobrej administracji, nie odpowiadając na wszystkie argumenty przedstawione przez skarżącą w jej odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.

W zarzucie drugim skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo poprzez podwyższenie o 200 % „kwoty wyjściowej” grzywny nałożonej na spółkę Arkema z powodu odstraszącego skutku, opierając się na obrotach jej ówczesnych spółek dominujących Total i Elf Aquitaine, jako że — zdaniem skarżącej — zarzucane naruszenie nie mogło zostać przypisane jednej z tych spółek lub obu tym spółkom. Skarżąca podnosi tytułem żądania ewentualnego w ramach tego zarzutu, że przy założeniu, iż naruszenie można przypisać spółkom dominującym, Komisja naruszyła zasady proporcjonalności i równego traktowania, stosując do „kwoty wyjściowej” grzywny nałożonej na spółkę Arkema współczynnik mnożny 3 (tj. podwyższenia o 200 %) z powodu odstraszącego skutku.

Po trzecie, skarżąca utrzymuje, że zwiększenie w decyzji o 50 % „podstawowej kwoty” grzywny nałożonej na spółkę Arkema z powodu powtarzającego się charakteru naruszenia nastąpiło z naruszeniem prawa. Twierdzi ona, że zastosowanie pojęcia powtarzającego się charakteru naruszenia jest w niniejszym przypadku przesadzone i sprzeczne z zasadą pewności prawa, jako że chodzi tu o naruszenia, które zostały przez Komisję ukarane na podstawie okoliczności faktycznych, które mają niewiele wspólnego ze stanem faktycznym w niniejszej sprawie. Ponadto skarżąca zarzuca Komisji naruszenie zasady „non bis in idem” oraz zasady proporcjonalności, ponieważ istnienie wcześniejszych sankcji zostało już wielokrotnie wzięte pod uwagę przez Komisję w innych niedawno wydanych decyzjach, w których podwyższyła już ona o 50 % kwotę grzywny nałożonej na spółkę Arkema z powodu powtarzającego się charakteru naruszenia. Skarżąca twierdzi, że zostaje ukarana po raz kolejny za te same okoliczności faktyczne.

Wreszcie utrzymuje ona, że decyzja nie jest uzasadniona ani pod względem prawnym, ani faktycznym, jako że nie przyznano w niej skarżącej obniżenia większego niż 30 % kwoty grzywny z powodu współpracy, jaką wykazała się ona w trakcie postępowania. Skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie oraz naruszyła prawo, jako że nie zastosowała ona części B komunikatu w sprawie łagodzenia sankcji⁽¹⁾, aby przyznać jej obniżenie grzywny w wysokości 50 %.

(1) Komunikat w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszenia grzywien w przypadkach karteli, Dz.U. 92 C 45, str. 3.

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2006 r. — Total i Elf Aquitaine przeciwko Komisji

(Sprawa T-190/06)

(2006/C 212/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Total SA i Elf Aquitaine (Courbevoie, Francja) (Przedstawiciele: adwokaci E. Morgan de Rivery i A. Noël-Baron)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności art. 1 lit. o) i p), art. 2 lit. i) oraz art. 3 i 4 decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r.;
- ewentualnie, dokonanie zmiany art. 2 lit. i) decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r., w zakresie w jakim nałożono w nim na Arkema SA grzywnę w wysokości 78,663 mln euro, za którą Total SA odpowiada solidarnie w wysokości 42 mln euro, zaś Elf Aquitaine SA w wysokości 65,1 mln euro, oraz zmniejszenie do odpowiedniego poziomu kwoty tej grzywny;
- w każdym razie obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. w sprawie COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran, w której Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwa będące adresatami decyzji, w tym skarżące, naruszyły art. 81 ust. 1 WE oraz art. 53 porozumienia o EOG poprzez uczestniczenie w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk polegających na wymianie informacji między konkurentami, porozumieniach co do cen i mocy produkcyjnej oraz nadzorze nad wykonaniem tych porozumień w sektorze nadtlenuku wodoru i nadboranu sodu. Wnoszą one ewentualnie o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na ich spółkę zależną, za którą ponoszą one odpowiedzialność solidarną.

Jeśli chodzi o żądanie główne, skarga opiera się na dziesięciu zarzutach.

Na wstępie skarżące utrzymują, że zaskarżona decyzja narusza ich prawo do obrony, jak również domniemanie niewinności.

Po drugie, podnoszą one, że zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia, w zakresie w jakim przyjmuje ona ich odpowiedzialność w związku ze spornym naruszeniem, którego dopuściła się ich spółka zależna, z jednej strony, ponieważ rozważania Komisji, które skarżące uznają za częściowo sprzeczne, zostały przedstawione w niewystarczający sposób z uwagi na nowość stanowiska zajętego w ich sprawie, z drugiej strony, ponieważ Komisja zignorowała szczegółowe informacje, które zostały jej przedstawione przez skarżące w celu uzasadnienia ich braku ingerencji w zarządzanie spółką zależną, odmawiając ustosunkowania się do nich.

Skarżące są również zdania, że zaskarżona decyzja narusza jednolity charakter pojęcia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 81 WE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾, jak również reguły regulujące kwestię uznania odpowiedzialności spółki dominującej za naruszenia popełnione przez jej spółkę zależną. Odnosząc się do tego ostatniego zarzutu, skarżące utrzymują, że Komisja naruszyła restryktywne wytyczne sądu wspólnotowego dotyczące jej uprawnienia do uznania odpowiedzialności spółki dominującej za naruszenia popełnione przez jej spółkę zależną. Dokonała ona również błędnej interpretacji orzecznictwa dotyczącego możliwości przypisania odpowiedzialności i naruszyła swoją praktykę decyzyjną w tej materii. Zdaniem skarżących, Komisja naruszyła ponadto zasadę niezależności osób prawnych.

Skarżące są również zdania, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, stosując błędnie domniemanie możliwości przypisania odpowiedzialności Total i uznając, przy ocenie powtarzających się naruszeń, że Total była zawsze właścicielem spółki zależnej, której wymierzono grzywnę w zaskarżonej decyzji.

Ponadto skarżące utrzymują, że Komisja naruszyła kilka istotnych zasad, które zostały uznane przez państwa członkowskie i które stanowią część wspólnotowego porządku prawnego, takich jak zasada niedyskryminacji, zasada odpowiedzialności za własne czyny, zasada indywidualnego charakteru kar, a także zasada legalności.

Skarżące utrzymują również, iż zaskarżona decyzja narusza zasadę dobrej administracji i pewności prawa.

W końcu skarżące uznają, że Komisja narusza reguły regulujące ustalanie grzywien takie jak zasada równego traktowania, ponieważ nie stosuje obniżenia o 25 % wyjściowej kwoty grzywny, którą nałożono na skarżące, podczas gdy zastosowała je w stosunku do innego przedsiębiorstwa będącego adresatem zaskarżonej decyzji. W opinii skarżących, zaskarżona decyzja wykracza ponadto poza granice uprawnień Komisji odnoszące się do uwzględnienia odstrasżającego skutku, co stanowi naruszenie zasady domniemania niewinności, a także pewności prawa.

W ostatniej kolejności skarżące utrzymują, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy, ponieważ przypisuje im odpowiedzialność za naruszenie, którego dopuściła się ich spółka zależna i zasądza od nich zapłatę grzywny solidarnie ze spółką zależną.

Tytułem żądania ewentualnego, skarżące uważają, że grzywna nałożona na ich spółkę zależną, za którą odpowiadają one soli-

darnie, powinna zostać obniżona do odpowiedniego poziomu. Żądają one obniżenia o 25 % wyjściowej kwoty grzywny nałożonej na nie, a także uwzględnienia okoliczności łagodzących, jako że zostały one zobowiązane, niemal w tym samym czasie, do zapłaty wysokich kwot grzywien w dwóch podobnych sprawach.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu, Dz.U. L 1, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2006 r. — FMC Foret przeciwko Komisji

(Sprawa T-191/06)

(2006/C 212/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FMC Foret S.A. (Sant Cugat del Vallés, Hiszpania) (Przedstawiciel: M. Seimetz, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (sprawa COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran), w zakresie w jakim nakłada ona grzywnę na skarżącą;
- ewentualnie, obniżenie kwoty grzywny, która została nałożona na skarżącą, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze skarżąca wnosi, w zakresie w jakim to jej dotyczy, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. w sprawie COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran, w której Komisja stwierdziła, że zainteresowane przedsiębiorstwa naruszyły art. 81 ust. 1 WE oraz art. 53 porozumienia o EOG, uczestnicząc w jednym i ciągłym naruszeniu dotyczącym nadtlenu wodoru i nadboranu sodu, obejmującym cały obszar EOG, polegającym głównie na wymianie przez konkurentów informacji o cenach i wielkości sprzedaży, na porozumieniach cenowych, porozumieniach w sprawie zmniejszenia mocy produkcyjnej na obszarze EOG oraz nadzorze nad porozumieniami antykonkurencyjnymi.